Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

19 noiembrie 2020*

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 – Codul Vamal Comunitar – Articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) – Articolul 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) litera (b) – Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 – Articolul 157 alineatul (2) – Stabilirea valorii în vamă – Valoarea de tranzacție a mărfurilor importate – Noțiunea de «condiție a vânzării» – Plată pentru acordarea unui drept de distribuție exclusivă”

În cauza C-775/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Fiscal din landul Baden-Württemberg, Germania), prin decizia din 22 iulie 2019, primită de Curte la 22 octombrie 2019, în procedura

5th AVENUE Products Trading GmbH

împotriva

Hauptzollamt Singen,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din domnul E. Regan, (raportor), președintele Camerei a cincea, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a zecea, și domnii E. Juhász și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Hauptzollamt Singen, de B. Geyer, în calitate de agent;

– pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vláčil și L. Dvořáková, în calitate de agenți;

– pentru guvernul spaniol, de M. J. Ruiz Sánchez, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de C. Vollrath și M. Kocjan, în calitate de agenți;

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO 1992, L 302, p. 50, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”), precum și a articolului 157 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3, denumit în continuare „regulamentul de aplicare”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între 5th AVENUE Products Trading GmbH (denumită în continuare „5th Avenue”), pe de o parte, și Hauptzollamt Singen (Biroul Vamal Principal din Singen, Germania, denumit în continuare „biroul vamal”), pe de altă parte, în legătură cu luarea în considerare a plății efectuate pentru acordarea unui drept de distribuție exclusivă la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor importate dintr-o țară terță în vederea punerii lor în liberă circulație pe teritoriul Uniunii Europene.

Cadrul juridic

Codul vamal

3 Codul vamal a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului Vamal Comunitar (Codul Vamal Modernizat) (JO 2008, L 145, p. 1) și ulterior prin Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, rectificare în JO 2013, L 287, p. 90). Cu toate acestea, în temeiul articolului 286 alineatul (2) din acest din urmă regulament coroborat cu articolul 288 alineatul (2) din acesta, Codul vamal a rămas aplicabil până la 30 aprilie 2016.

4 Figurând în capitolul 3, intitulat „Valoarea în vamă a mărfurilor”, din titlul II, intitulat „Factori pe baza cărora se aplică drepturile de import sau de export și celelalte măsuri prevăzute pentru schimburile cu mărfuri”, articolul 29 din acesta prevedea:

„(1) Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu articolele 32 și 33 […]

[…]

(3) (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. […]

[…]”

5 Figurând în același capitol, articolul 32 din codul menționat prevedea:

„(1) La stabilirea valorii în vamă în conformitate cu articolul 29 se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate:

[…]

(c) redevențele și drepturile de licență referitoare la mărfurile care sunt evaluate și pe care cumpărătorul trebuie să le plătească direct sau indirect vânzătorului, ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și drepturi nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit;

(d) valoarea oricărei părți din profitul oricărei revânzări, înstrăinări sau utilizări ulterioare a mărfurilor importate care îi revine vânzătorului direct sau indirect;

[…]

(2) Adaosurile la prețul efectiv plătit sau de plătit se aplică în conformitate cu prezentul articol doar pe baza datelor obiective și cuantificabile.

[…]

(5) Fără a aduce atingere alineatului (1) litera (c):

[…]

(b) plățile efectuate de cumpărător pentru dreptul de distribuție sau de revindere a mărfurilor importate nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate, dacă aceste plăți nu sunt o condiție de vânzare, pentru export, a mărfurilor importate destinate Comunității.”

Regulamentul de aplicare

6 Figurând în capitolul 2, intitulat „Dispoziții cu privire la redevențe și drepturi de licență”, din titlul V, intitulat „Valoarea în vamă”, din regulamentul de aplicare, articolul 157 din acest regulament prevedea:

„(1) În sensul articolului 32 alineatul (1) litera (c) din [Codul vamal], redevențele și drepturile de licență reprezintă în special plata pentru utilizarea drepturilor legate de:

– producerea de mărfuri importate (mai ales brevete, desene, modele și tehnologii de fabricație)

sau

– vânzarea la export a mărfurilor importate (mai ales mărci de comerț sau de fabrică, modele înregistrate)

sau

– utilizarea sau revânzarea mărfurilor importate (mai ales drepturi de autor, procedee de fabricație încorporate inseparabil în mărfurile importate).

(2) Fără a se aduce atingere articolului 32 alineatul (5) din [Codul vamal], la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor importate în conformitate cu articolul 29 din [Codul vamal] se adaugă o redevență sau un drept de licență la prețul efectiv plătit sau de plătit numai dacă această plată:

– este legată de mărfurile de evaluat

și

– constituie o condiție a vânzării acestor mărfuri."

7 Figurând în capitolul 2, articolul 158 alineatul (3) din regulamentul menționat prevedea:

„În cazul în care redevențele sau drepturile de licență se referă parțial la mărfurile importate și parțial la alte elemente sau componente adăugate mărfurilor după import sau la prestări sau servicii ulterioare importului, defalcarea corespunzătoare se face numai în baza datelor obiective și cuantificabile, în conformitate cu nota interpretativă menționată în anexa 23, care este aferentă articolului 32 alineatul (2) din [Codul vamal]."

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 La 31 ianuarie 2012, 5th Avenue, societate stabilită în Germania având ca obiect de activitate, printre altele, comerțul cu tutun prelucrat, precum și cu articole pentru fumători, și Habanos SA, societatea cubaneză de stat de export de trabucuri, au încheiat un contract, denumit „Exclusive Distribution Agreement" (acord de distribuție exclusivă, denumit în continuare „EDA"), în temeiul căruia 5th Avenue a obținut dreptul exclusiv, în calitate de unic distribuitor, de a importa, de a vinde și de a distribui în Germania și în Austria trabucurile produse de societatea de stat menționată. Pentru acordarea acestui drept de distribuție exclusivă în Austria, 5th Avenue se angajase să plătească societății Habanos, timp de patru ani, un cuantum anual, calificat drept „compensation", care se ridica la 25 % din cifra de afaceri anuală rezultată din vânzările de trabucuri în respectivul stat membru.

9 Din decizia de trimitere reiese că 5th Avenue comanda trabucurile pe baza unei liste de prețuri și că utiliza, pentru importul acestor produse, un antrepozit vamal autorizat, situat la locul sediului său, în Germania. La momentul depozitării acestor mărfuri, 5th Avenue declara autorităților vamale prețul de achiziție plătit efectiv, precum și transportul și asigurarea, fără a include totuși compensația datorată în temeiul EDA pentru partea din mărfurile vândute în Austria. Astfel, la acel moment, ea nu stabilise încă în ce proporție mărfurile respective vor fi vândute în Austria sau în Germania. La ieșirea din antrepozitul menționat, trabucurile erau puse în liberă circulație în temeiul procedurii simplificate de încheiere a regimului, prin intermediul înscrierii lor în documentele contabile, fără a fi prezentate din nou autorităților vamale.

10 La sfârșitul unei inspecții vamale, inspectorul a concluzionat că plata compensației prevăzute de EDA constituia un element distinct de prețul de achiziție al mărfurilor importate care, în temeiul articolului 29 alineatul (3) litera (a) din Codul vamal, trebuia luat în considerare la stabilirea valorii în vamă a acestor mărfuri.

11 Biroul vamal, urmând punctul de vedere al inspectorului, a emis mai multe decizii de stabilire a taxelor la import, printre care figurează o decizie din 28 august 2015, singura în discuție în cauza principală. În conformitate cu această decizie, biroul menționat a procedat la recuperarea *a posteriori* a taxelor la import pentru mărfuri pe care 5th Avenue le plasase sub regimul de antrepozit vamal în perioada cuprinsă între 21 februarie și 12 decembrie 2013.

12 La 23 septembrie 2015, 5th Avenue a contestat decizia menționată.

13 Printr-o decizie din 22 noiembrie 2017, biroul vamal a respins în esență această contestație ca fiind nefondată.

14 La 6 decembrie 2017, 5th Avenue a sesizat Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Fiscal din landul Baden-Württemberg, Germania) cu o acțiune împotriva acestei decizii, pentru motivul că plățile efectuate în temeiul compensației pentru acordarea drepturilor exclusive de distribuție nu sunt nici o condiție a vânzării, nici legate de marfa de evaluat, în sensul articolului 32 alineatul (5) litera (b) din Codul vamal și al articolului 157 alineatul (2) din regulamentul de aplicare. Pe de o parte, plata acestei compensații nu ar avea o asemenea importanță încât vânzătorul ar fi refuzat să vândă în lipsa plății ei. Astfel, compensația menționată trebuia plătită numai pentru dreptul de distribuție exclusivă în Austria și numai pentru perioada corespunzătoare primilor patru ani. Pe de altă parte, dreptul de distribuție exclusivă ar depăși dreptul de a dispune de mărfuri în vederea revânzării lor și nu ar influența valoarea mărfurilor cu ocazia importului. Astfel, vânzarea mărfurilor nu ar fi exclusă din punct de vedere juridic în lipsa acordării unui drept de distribuție exclusivă.

15 Biroul vamal susține că compensația în discuție în litigiul principal, indiferent dacă este considerată un element distinct al prețului de achiziție sau o redevență sau un drept de licență, trebuie adăugată la valoarea în vamă, din moment ce constituie o condiție a vânzării și este legată de mărfurile importate. Astfel, în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (c) din Codul vamal, plata unei redevențe sau a unui drept de licență ar fi considerată o condiție a vânzării în cazul în care vânzătorul sau o persoană afiliată cu acesta cere cumpărătorului să efectueze această plată. Atunci când, precum în speță, vânzătorul mărfurilor și titularul drepturilor conexe căruia cumpărătorul respectivelor mărfuri îi plătește redevențe pentru acordarea acestor drepturi sunt una și aceeași persoană, ar trebui să se considere că livrarea mărfurilor supuse licenței depinde nu numai de plata prețului de achiziție, ci și de cea a redevenței, astfel cum ar prevedea în prezent articolul 136 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul nr. 952/2013 (JO 2015, L 343, p. 558). 5th Avenue nu ar fi furnizat, de altfel, elemente care să dovedească faptul că Habanos ar livra mărfurile chiar în lipsa plății acestor redevențe. Pe de altă parte, redevențele și drepturile de licență ar fi de asemenea legate de mărfurile importate. Astfel, ele ar fi calculate pe baza cifrei de afaceri generate de vânzarea acestor mărfuri. În plus, cererea de protecție teritorială nu ar fi provenit de la cumpărător.

16 Potrivit instanței de trimitere, compensația în discuție în litigiul principal, prevăzută de EDA, nu constituie un element distinct de prețul de achiziție în sensul articolului 29 alineatul (3) litera (a) din Codul vamal, ci intră sub incidența redevențelor și a drepturilor de licență în sensul articolului 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) litera (b) din codul menționat coroborate cu articolul 157 alineatul (1) a treia liniuță și alineatul (2) din regulamentul de aplicare. Astfel, această compensație ar fi plătită pentru utilizarea drepturilor legate de utilizarea sau de revânzarea mărfii importate. În conformitate cu Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), aceste redevențe și drepturi de licență ar trebui, prin urmare, să fie adăugate la prețul de achiziție atunci când sunt îndeplinite trei condiții cumulative, și anume nu au fost incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit, sunt legate de marfa de evaluat și cumpărătorul trebuie să le plătească ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate.

17 Potrivit acestei instanțe, prima și a treia dintre condițiile menționate sunt îndeplinite în speță. Pe de o parte, din prevederile EDA ar reieși și, de altfel, nu s-ar contesta între părți că redevențele și drepturile de licență plătite pentru dreptul de distribuție exclusivă a mărfurilor în cauză în Austria nu erau incluse în prețul de achiziție al mărfurilor de evaluat. Pe de altă parte, plata compensației în discuție în litigiul principal ar constitui de asemenea o condiție a vânzării. Astfel, atunci când vânzătorul mărfurilor importate este de asemenea licențiatorul, ar trebui să se prezume că acesta impune de asemenea cumpărătorului, care este și licențiatul, plata, în plus față de preț, a redevențelor și drepturilor de licență. Ar trebui, așadar, să se considere că Habanos nu ar fi livrat mărfurile destinate distribuției în Austria fără plata acestei compensații sau, în orice caz, că nu le-ar fi furnizat în aceleași condiții contractuale precum cele convenite. În această privință, împrejurarea că această obligație ar fi

încetat după trecerea unei perioade de patru ani ar fi lipsită de relevanță, o asemenea împrejurare nedemonstrând că cumpărătorul ar fi obținut un drept de distribuție exclusivă în perioada menționată în lipsa plății compensației respective. De asemenea, ar fi lipsit de importanță faptul că compensația în discuție în litigiul principal ar fi fost convenită într-un contract-cadru precum EDA, din moment ce prevede principiul plății acestei compensații cu ocazia oricărei achiziții individuale ulterioare.

18 În schimb, instanța menționată are îndoieli cu privire la îndeplinirea celei de a doua condiții. În această privință, în opinia sa, ar trebui să se facă o distincție între dreptul de distribuție, în temeiul căruia distribuitorul dispune de dreptul de a revinde pentru prima dată mărfurile importate pe un anumit teritoriu, și exclusivitatea teritorială, în temeiul căreia acest distribuitor obține dreptul de distribuție exclusivă a mărfurilor în cauză pe acest teritoriu, beneficiind de o protecție teritorială. Deși aceste două elemente ar fi acoperite fără distincție, în temeiul EDA, de compensația în discuție în litigiul principal, numai dreptul de distribuție ar avea o legătură clară cu mărfurile importate, din moment ce dreptul de a revinde sau de a distribui aceste mărfuri ar ține de puterea de a dispune de ele și ar fi, așadar, încorporat în aceasta. În schimb, dreptul de distribuție exclusivă ar constitui un drept suplimentar, care depășește transferul puterii de a dispune de mărfuri. Ar rezulta de aici că redevența sau dreptul de licență solicitat pentru acordarea unui drept de distribuție exclusivă nu ar mai fi plătit pentru marfa importată, ci pentru ca vânzătorul să nu livreze altor persoane pe teritoriul vizat de acord.

19 În cazul în care acordarea exclusivității teritoriale nu ar fi considerată ca fiind legată de mărfurile importate, instanța de trimitere se întreabă, pe de altă parte, dacă întreaga compensație trebuie adăugată la prețul de achiziție al acestor mărfuri în scopul stabilirii valorii lor în vamă sau dacă în aceasta trebuie să fie inclusă numai partea care corespunde valorii respectivei compensații care prezintă o legătură cu mărfurile. La punctul 52 din Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), Curtea ar fi statuat, în ceea ce privește articolul 158 alineatul (3) din regulamentul de punere în aplicare, că, chiar dacă redevențele sau drepturile de licență sunt aferente, parțial, mărfurilor importate și, parțial, unor prestări de servicii ulterioare importului, ajustarea prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c) din Codul vamal se va putea aplica pe baza datelor obiective și cuantificabile, care să permită evaluarea cuantumului redevențelor sau al drepturilor de licență legate de aceste mărfuri. Ar trebui, așadar, să se stabilească dacă principiile menționate pot fi transpuse în cauza principală. În acest caz, s-ar ridica problema pe baza căror criterii trebuie efectuată această defalcare în ceea ce privește compensația în discuție în litigiul principal, în lipsa tuturor datelor obiective și cuantificabile în sensul dispozițiilor menționate.

20 În aceste condiții, Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Fiscal din landul Baden-Württemberg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Plățile pe care cumpărătorul unei mărfi le efectuează în plus față de prețul de achiziție, în funcție de cifra sa de afaceri, o dată pe an, timp de patru ani, pentru dreptul de distribuție a mărfii:

– pe un anumit teritoriu,

– pentru prima dată,

– în exclusivitate și

– în mod permanent,

reprezintă redevențe și drepturi de licență în sensul articolului 32 alineatul (1) litera (c) din [Codul vamal] care trebuie adăugate la prețul efectiv plătit sau de plătit în conformitate cu articolul 32 alineatul (5) litera (b) din Codul vamal coroborat cu articolul 157 alineatul (2) din regulamentul [de aplicare]?

2) Astfel de remunerații trebuie adăugate eventual numai parțial la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate și, în cazul unui răspuns afirmativ, pe baza căror criterii și în ce măsură?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

21 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) litera (b) din Codul vamal coroborat cu articolul 157 alineatul (2) din regulamentul de aplicare trebuie interpretat în sensul că o plată efectuată pentru o perioadă limitată de cumpărătorul unor mărfuri importate către vânzătorul lor pentru acordarea de către acesta din urmă a unui drept de distribuție exclusivă a mărfurilor menționate pe un anumit teritoriu și calculată pe cifra de afaceri realizată pe acest teritoriu trebuie să fie inclusă în valoarea în vamă a mărfurilor respective.

22 Trebuie amintit că dreptul Uniunii referitor la evaluarea în vamă urmărește stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru, care exclude utilizarea de valori în vamă arbitrare sau fictive. Prin urmare, valoarea în vamă trebuie să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate și să țină seama de ansamblul elementelor acestei mărfi care prezintă o valoare economică (a se vedea în special Hotărârea din 16 noiembrie 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, punctul 30, Hotărârea din 20 decembrie 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punctul 24, și Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 22).

23 În special, în temeiul articolului 29 din Codul vamal, valoarea în vamă a mărfurilor importate este reprezentată de valoarea lor de tranzacție, și anume de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Uniunii, sub rezerva însă a ajustărilor care, dacă este cazul, trebuie să fie efectuate în conformitate, printre altele, cu articolul 32 din acest cod (a se vedea în special Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 24, Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punctul 31, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punctul 25).

24 Astfel cum a indicat deja Curtea, valoarea în vamă trebuie să fie determinată, cu prioritate, conform metodei „valorii de tranzacție” a mărfurilor importate (Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 30, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punctul 26). Această metodă de stabilire a valorii în vamă este considerată astfel a fi cea mai adaptată și cea mai frecvent utilizată (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 44, precum și Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 30).

25 Prețul efectiv plătit sau care trebuie plătit pentru mărfuri reprezintă, așadar, ca regulă generală, baza de calcul al valorii în vamă, chiar dacă acest preț este o informație care trebuie să facă eventual obiectul unor ajustări atunci când această operațiune este necesară pentru a se evita stabilirea unei valori în vamă arbitrare sau fictive (a se vedea în special Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 25, Hotărârea din 20 decembrie 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punctul 27, și Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 23).

26 Astfel, în conformitate cu obiectivul urmărit de normele Codului vamal referitoare la stabilirea valorii în vamă, amintit la punctul 22 din prezenta hotărâre, valoarea de tranzacție trebuie să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 40, Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 26, precum și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punctul 28).

27 În acest sens, elementele care trebuie adăugate la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate, pentru a stabili valoarea lor în vamă, sunt prevăzute la articolul 32 din Codul vamal. Astfel, potrivit alineatului (1) litera (c) al acestei dispoziții, se adaugă la prețul menționat redevențele și drepturile de licență referitoare la mărfurile care sunt evaluate și pe care cumpărătorul trebuie să le plătească ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și drepturi nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit.

28 Articolul 157 alineatul (2) din regulamentul de aplicare precizează în această privință că redevențele sau drepturile de licență trebuie adăugate la prețul efectiv plătit sau de plătit atunci când plata, pe de o parte, este legată de mărfurile de evaluat și, pe de altă parte, constituie o condiție a vânzării mărfurilor menționate.

29 Totuși, astfel cum a arătat în mod întemeiat Comisia Europeană în observațiile sale scrise, este necesar să se constate că noțiunile de „redevențe” și de „drepturi de licență”, care figurează în aceste dispoziții, privesc numai plățile efectuate de un cumpărător către un vânzător pentru utilizarea unor drepturi de proprietate intelectuală.

30 Astfel, după cum reiese din însuși modul de redactare a articolului 157 alineatul (1) din regulamentul de aplicare, aceste noțiuni vizează plăți pentru utilizarea drepturilor legate de producerea mărfurilor, cum ar fi, mai ales „brevete, desene, modele și tehnologii de fabricație”, vânzarea la export a mărfurilor, cum ar fi, mai ales, „mărci de comerț sau de fabrică și modele înregistrate”, precum și utilizarea sau revânzarea acestor mărfuri, precum, mai ales „drepturi de autor și procedee de fabricație atașate intrinsec mărfurilor menționate” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punctul 33).

31 Or, în speță, din elementele de care dispune Curtea reiese că plățile în discuție în litigiul principal sunt efectuate, în temeiul dispozițiilor contractuale obligatorii pentru părțile din litigiul principal, pentru acordarea nu a unor drepturi de proprietate intelectuală, ci a unui drept de distribuție exclusivă. În special, niciun element din decizia de trimitere nu sugerează că aceste plăți ar fi datorate ca urmare a acordării de către vânzător a unei eventuale licențe având ca obiect drepturi de proprietate intelectuală al căror titular ar fi acesta.

32 Rezultă că articolul 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) litera (b) din Codul vamal, precum și articolul 157 alineatul (2) din regulamentul de aplicare nu sunt aplicabile în cauza principală.

33 În aceste condiții, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. Astfel, misiunea Curții este aceea de a interpreta toate dispozițiile de drept al Uniunii care sunt necesare instanțelor naționale pentru a statua în cauzele cu care sunt sesizate, chiar dacă respectivele dispoziții nu sunt expres indicate în întrebările adresate de aceste instanțe (Hotărârea din 12 martie 2020, Caisse d’assurance retraite et de la santé au travail d’Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, punctul 39).

34 În consecință, chiar dacă pe plan formal instanța de trimitere și-a limitat prima întrebare la interpretarea articolului 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) litera (b) din Codul vamal, precum și a articolului 157 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, această împrejurare nu împiedică Curtea să îi furnizeze toate elementele de interpretare a dreptului Uniunii care pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată, indiferent dacă această instanță s-a referit sau nu la acestea în enunțul întrebărilor sale. În această privință, revine Curții sarcina de a extrage, din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională, mai ales din motivarea deciziei de trimitere, elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (Hotărârea din 12 martie 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, punctul 40).

35 În speță, având în vedere că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 23-25 din prezenta hotărâre, ajustările prevăzute la articolul 32 din Codul vamal nu trebuie să fie efectuate asupra valorii de tranzacție a mărfurilor importate, în sensul articolului 29 din Codul vamal, decât în cazul în care astfel de ajustări sunt necesare pentru ca valoarea menționată să reflecte valoarea economică reală a acestor mărfuri, este necesar să se examineze dacă, astfel cum susține Comisia, o plată precum cea în discuție în litigiul principal face deja parte din valoarea în vamă a mărfurilor respective, ca element al prețului efectiv plătit sau de plătit, în temeiul articolului 29 menționat, în special al alineatului (1) și al alineatului (3) litera (a) ale acestuia.

36 Prin urmare, trebuie să se considere că prima întrebare adresată de instanța de trimitere urmărește să se stabilească dacă articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că o plată efectuată pentru o perioadă limitată de cumpărătorul unor mărfuri importate către vânzătorul lor pentru acordarea de către acesta din urmă a unui drept de distribuție exclusivă a mărfurilor menționate pe un anumit teritoriu și calculată pe cifra de afaceri realizată pe acest teritoriu trebuie să fie inclusă în valoarea în vamă a mărfurilor respective.

37 În această privință, trebuie arătat că „prețul efectiv plătit sau de plătit", în sensul alineatului (1) al articolului 29 din Codul vamal, corespunde, în conformitate cu alineatul (3) litera (a) al articolului menționat, sumei plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către vânzătorul pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate între aceștia ca „o condiție a vânzării" mărfurilor menționate.

38 De aici reiese că o plată efectuată de cumpărător către vânzător trebuie inclusă în valoarea de tranzacție a mărfurilor în cauză, din moment ce această plată face parte din „condițiile vânzării" acestei mărfi în sensul articolului 29 alineatul (3) litera (a) din Codul vamal.

39 Această concluzie este, de altfel, confirmată de articolul 32 alineatul (5) litera (b) din acest cod, care prevede, dimpotrivă, în ceea ce privește tocmai plățile efectuate de cumpărător pentru dreptul de distribuție sau de revindere a mărfurilor importate, că aceste plăți nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit în cazul în care nu sunt o astfel de condiție a vânzării mărfurilor menționate.

40 Deși nicio dispoziție din Codul vamal sau din regulamentul de punere în aplicare nu conține o definiție a noțiunii de „condiție a vânzării", în sensul articolului 29 alineatul (3) litera (a) din acest cod, din jurisprudența Curții reiese că, pentru a menține prioritatea metodei valorii de tranzacție, noțiunile care figurează la acest articol 29 trebuie interpretate în sens larg (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 45).

41 Astfel, Curtea a statuat deja, în ceea ce privește noțiunea de „condiție a vânzării" ce figurează la articolul 32 alineatul (1) litera (c) din Codul vamal, că o plată constituie o asemenea „condiție a vânzării" mărfurilor evaluate atunci când, în cadrul raporturilor contractuale stabilite între vânzător sau persoana care este legată de acesta și cumpărător, această plată are o asemenea importanță pentru vânzător încât, în lipsa respectivei plăți, acesta din urmă nu ar vinde (Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punctul 60).

42 În condițiile în care articolul 32 din acest cod urmărește să precizeze valoarea de tranzacție a unei mărfi importate, în sensul articolului 29 din codul menționat, și urmărește astfel același obiectiv precum cel vizat la acest articol 29, este necesar să se considere că această interpretare a noțiunii de „condiție a vânzării” se aplică și în contextul acestui din urmă articol. Astfel, ținând seama de cerințele unității și coerenței ordinii juridice a Uniunii, noțiunile utilizate în actele adoptate în același domeniu trebuie să aibă aceeași semnificație, cu excepția situației în care legiuitorul Uniunii a exprimat o voință diferită (a se vedea în special Hotărârea din 15 septembrie 2016, Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, punctul 37 și jurisprudența citată).

43 Rezultă de aici că o plată precum cea în discuție în litigiul principal trebuie considerată o „condiție a vânzării” mărfurilor importate, în sensul articolului 29 alineatul (3) litera (a) din Codul vamal, atunci când această plată a fost solicitată de vânzător drept condiție pentru distribuția exclusivă a acestor mărfuri pe teritoriul în cauză.

44 Or, din elementele de care dispune Curtea reiese că, potrivit aprecierii efectuate de instanța de trimitere, este exact situația care se regăsește în speță, instanța menționată ajungând deja, în decizia de trimitere, la concluzia că vânzătorul mărfurilor, din moment ce este și beneficiarul plății în cauză, nu ar fi furnizat, în lipsa plății menționate, aceste mărfuri în vederea distribuirii lor exclusive pe teritoriul austriac, astfel încât această plată trebuie considerată ca făcând parte din condițiile vânzării mărfurilor respective.

45 În această privință, este lipsită de pertinență, astfel cum a constatat, de altfel, instanța de trimitere, împrejurarea că această plată este solicitată mai degrabă în contractul-cadru de distribuție exclusivă decât în fiecare contract individual de vânzare ulterior al mărfurilor în cauză, din moment ce condițiile stabilite în acest contract-cadru determină condițiile în care trebuie efectuată fiecare vânzare individuală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 februarie 1986, Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, punctul 13, precum și Hotărârea din 23 februarie 2006, Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, punctul 26).

46 De asemenea, este irelevant că, astfel cum a precizat de asemenea această instanță, plata menționată nu trebuie să fie efectuată decât pentru o perioadă limitată, în speță timp de patru ani, litigiul principal privind tocmai stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în cauză în această perioadă inițială, în care vânzătorul a solicitat efectiv o astfel de plată pentru distribuția exclusivă a mărfurilor sale.

47 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că o plată efectuată pentru o perioadă limitată de cumpărătorul mărfurilor importate către vânzătorul lor pentru acordarea de către acesta din urmă a unui drept de distribuție exclusivă a mărfurilor menționate pe un anumit teritoriu și calculată pe cifra de afaceri realizată pe acest teritoriu trebuie să fie inclusă în valoarea în vamă a mărfurilor respective.

Cu privire la a doua întrebare

48 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

Articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar trebuie interpretat în sensul că o plată efectuată pentru o perioadă limitată de cumpărătorul mărfurilor importate către vânzătorul lor pentru acordarea de către acesta din urmă a unui drept de distribuție exclusivă a mărfurilor menționate pe un anumit teritoriu și calculată pe cifra de afaceri realizată pe acest teritoriu trebuie să fie inclusă în valoarea în vamă a mărfurilor respective.

Semnături